

Danas sam se vraćala preko mosta.

Nije više bilo sunca čiji odsjaj u vodi me je uvijek zaustavljao, gotovo hipnotizirao pokušavajući mi otkriti neku tajnu. A ja bih se smijala i otrgnula, obećavajući se ponovno vratiti. Kao da više ne bi imalo zašto živjeti kada bi mi to otkrio.

I stvarno sam se vraćala. I opet prolazila, domahujući osmjehom.

Ali danas je bilo drugačije.

Bila sam sasvim u crnom noseći bijelu ružu.

Sjajno crno i blještavo bijelo. Dvije krajnosti i ničega između.

Crno – odsutnost svake boje i svega. Bijelo – prisutnost svih boja i svega.

Život i smrt, ili obratno. Jedno tik uz drugo, bez nijansi i zasjenjenja.

Ne ostavljajući mjesta ni za što drugo, pa izgleda ni za ono što je do tada bilo ja.

I tako sam koračala mostom nesigurna da li živa, ili mrtva.

Otjelotvorenje paradoksa i spoja suprotnosti. Kao bijeli cvijet i crna pozadina.

Čudan osjećaj, drugačiji od starih poznatih osjećanja, mješavina svega i ničega. Nešto iskonsko kao da mi je otežavalo disanje.

I u očima prolaznika bio je život koji je jednako mogao biti i moj, kao što ovaj koji je bio moj više nije morao biti moj i poseban.

Kao da neko praiskonsko stanje dolazi opet na svoje, samo prelazeći preko mene, kao preko mosta.

Slutim da ima neke veze s onom tajnom svjetlosnog odraza na vodi.

Sunca iza sunca, Svjetla iza svjetla, koje uvijek sja.

Ali mu se odraz ne vidi uvijek.

I sada me nespemnu uhvatio i ne pušta me. Iako ga ne vidim i ne znam otkuda dolazi, ne

mogu mu više pobjeći i nasmijati se. Odlaziti i vraćati se.

Izgleda da to više nije moguće.

Izgleda da ne želi više da samo dolazim i prolazim; Ne želi više da me doziva s udaljenosti, nego kao da želi iz mene i kroz mene zasjati jednom zauvijek. Kao da je to nešto što se odavno trebalo dogoditi i kao da smo već dugo odgađali.

Ili sam mu se danas možda samo slučajno našla na putu kojim je prolazio? A on ne može uzmaći, a ja nemam kuda?

Uglavnom, tu smo.

Šapće mi da se ne bojim i ne opirem. Nema se što izgubiti. Nikada nije ni bilo.

Počinjem shvaćati i lakše disati.

Iako crna pozadina, kako se čini, trenutno zauzima veći prostor, bijeli cvijet je ono zbog čega ona postoji. Ona je sjeme iz kojega se rađa njegova bjelina. Kao dan iz noći.

Samo iz smrti nastaje novi život. Novo nebo i nova zemlja. I sve novo.

I dok koračam mostom kao da nestajem, nestajanje se već pretvara u novo nastajanje. Nešto praiskonsko kao da zadovoljno sve promatra i vidi da je sve dobro, baš kao što treba biti.

I kao da se sunce opet probija, a vjetar donosi iz daljine osjećaj vječnog mira u kojem se nazire radost bezbrojnih mogućnosti novog početka.

Pripremila: Eloratea

Ovdje može biti Vaša reklama